

We
Serve

BULLETIN 309
JAARGANG 34 - DECEMBER 2014

Bestuur

President : Henk Dijk
Oud President : Theo Soontiëns
1° Vice President : Rob Harding
2° Vice President : Harco Kikkers
Secretaris : Pim Vestiens
Penningmeester : Bart Jaap Pull ter Gunne
Bankrekening : Rabobank: NL74RABO0157577066

Secretariaat

Pim Vestiens : Lijsterbeslaan 73
7004 AG Doetinchem
Telefoon : 0314 -325997
E-mail : info@lionsclubdoetinchem.nl
Website : www.lionsclubdoetinchem.nl
Digitaal ledenboek : <https://lolas.lions.nl/logon>

Bijeenkomsten

Iedere maand : 1° woensdag 20.00 uur Vergadering
3° woensdag 18.00 uur Taphap
5° woensdag 18.00 uur Taphap met

Plaats : Bistro de Kruisberg
Kruisbergseweg 172
7009 BT Doetinchem

Telefoon : 0314 - 324123

E-mail : info@dekruisberg.nl

- Bij verhindering voor de vergadering **altijd via de site afmelden**
- Bij verhindering voor de taphap **altijd** uiterlijk dinsdag vóór 20.00 uur **via de site afmelden**

Let op! Bij niet-tijdig afmelden zullen de kosten in rekening worden gebracht t.b.v. de fundraisingkas!!

- Voor bijeenkomsten met Papillons opgeven of afmelden

Wat staat er deze maand in het bulletin?

Van de redactie.	3
Pres(s) praat December 2014.	4
Lezen en Schrijven.	5
Dr. Matthijs Almekinders over de Zorg.	7
Notities uit het Vlinderrijk.	8
Doetinchem 750 jaar stad.	13
Verjaardagen.	17
Koekjes voor de Kerst.	18
Een bijzondere avond.	21
Commissies.	25
Agenda 2014-2015.	26

Van de redactie

Lionsvrienden!

Voor u ligt het tweede nummer van ons bulletin van jaargang 34 .

We doen in dit nummer wat aan achterstallig onderhoud door een aantal artikelen te plaatsen die al een tijdje geleden onder uw aandacht gebracht hadden moeten worden.

We beginnen met een artikel van Peter-Bob Peerenboom dat achter de kast gevallen was. Daarvoor excuses aan Peter-Bob en aan u als lezer.

Daarna een kort verslagje van de lezing van Matthijs Almekinders, die op 1 oktober onze clubavond bezocht. De aantekeningen ervan (in de vorm van de powerpointpresentatie) is op onze site te downloaden.

Dan graag uw aandacht voor prachtige bijdragen van Henk Breuker en Ruud Wink, waarvoor beide heren hartelijk worden bedankt.

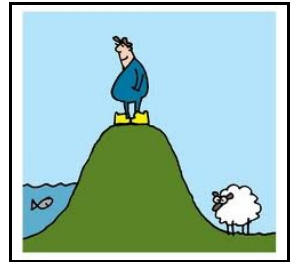
Ook wil ik een verslagje van het koekjes bakken in Dorsten niet onvermeld laten.

De redactie wenst u allen heel fijne feestdagen, een mooie jaarwisseling en een goed begin van 2015

Pres(s) praat December 2014

Bij het verschijnen van dit kerstnummer is de eerste helft van mijn presidentsjaar al weer voorbij. Niet dat dat een opluchting is maar meer een blijk van hoe snel het allemaal toch gaat: de tijd.

Het afgelopen jaar was een bewogen jaar in vele opzichten zowel mondiaal als ook binnen “onze eigen kring”. Een jaar waarin o.a. Ebola, MH17, IS centraal stonden. Ingrijpende gebeurtenissen waaraan we vaak maar weinig konden doen dan geld inzamelen, rouw betonen of verontwaardigd en opstandig zijn. In eigen kring hebben we afscheid moeten nemen van Koos Kuiper en Hans Bruijn. Twee dierbare leden met elk hun eigenheid. Daarnaast hebben we ook een eigen plek gecreëerd voor onze senioren die nu minder vaak onder ons zijn maar wel bij ons blijven horen.

“Het leven is los laten en steeds weer opnieuw beginnen”. Met dat motto maakte ik in 2005 mijn entree bij de Lionsclub Doetinchem. In die presentatie refereerde ik aan het feit dat we allemaal in ons leven gebeurtenissen meemaken die we, hoe moeilijk soms ook, moeten proberen los te laten of een plek te geven. We moeten verder. We moeten samen verder.

Weer opnieuw beginnen is ook de gedachte in de kersttijd. Symbolisch met de geboorte van een Kind. Onbevangen en vol goede moed ontsproten uit de moederschoot. Op 1 januari wensen we elkaar een Goed Begin en een goede gezondheid. Een nieuw jaar ligt voor ons. Officieel zullen we onze nieuwjaarsreceptie hebben op 10 januari.

Samen gaan we het nieuwe jaar weer in. Vol verwachting en vol hoop. Een jaar waarin weer veel van ons als Lions verwacht wordt. We Serve.

Ik wens een ieder veel warmte en gezelligheid de komende dagen en een heel voorspoedig 2015.

Henk Dijk
President

Lezen en Schrijven

Het wordt de hoogste tijd om jullie weer eens te informeren over de stand van zaken rond het project 'Lezen en Schrijven'. Vorig jaar berichtte ik daarover in ons bulletin nadat er met succes een masterclass was georganiseerd in de Gruitpoort. Sinds die tijd is er heel wat gebeurd, vooral op de achtergrond.

Oprichting Bondgenootschap

Vanuit ons initiatief als Lionsclubs is er een soort Bondgenootschap Laaggeletterdheid i.o. ontstaan. Vanuit de Lions doen daar aan mee: LC Isala (Marchien Oosterhuis is voorzitter), LC Doetinchem (in mijn persoon), LC Oost-Achterhoek (Harry Meulenkamp) en Monique Wijnhoven vanuit het District.

Het Bondgenootschap i.o. heeft vervolgens het initiatief genomen een plan van aanpak op te stellen voor de Achterhoek. Dit werk wordt uitgevoerd door Liesbeth Laman Trip van het POA (samenwerkingsverband van ondernemers, overheid en onderwijs met als doel problemen op de arbeidsmarkt op te lossen). De kosten daarvan worden gedragen door meerdere partijen, waaronder de gemeente Doetinchem en het Graafschap College. Aan alle Lionsclubs in de Achterhoek zal ook een (bescheiden) bijdrage worden gevraagd. Een eerste conceptplan is klaar en wordt nu met gemeenten besproken.

Het voornemen is om een formeel Bondgenootschap op te richten samen met gemeenten, industriële kringen en andere partijen. Die zouden dan een parttime projectleider moeten gaan financieren; het geld daarvoor zal waarschijnlijk mede worden gesubsidieerd door de stichting Lezen en

Schrijven. Door de uitvoering van dit plan, zou de aanpak van de laaggeletterdheid in de Achterhoek ook een structureel vervolg kunnen krijgen. Dat is althans de bedoeling; het blijft dan de vraag in hoeverre wij daarna als LC nog formeel betrokken zouden moeten blijven.

Masterclass laaggeletterdheid bedrijven

Op 26 juni j.l. is door het Bondgenootschap in samenwerking met het Graafschapcollege en de stichting Lezen en Schrijven een masterclass voor bedrijven georganiseerd. Een aantal bedrijven was zeer geïnteresseerd om de problematiek van de laaggeletterdheid binnen hun bedrijf aan de orde te stellen. Het Graafschap College moet hieraan vervolg geven door het maken van afspraken over concrete stappen: het opsporen van laaggeletterden, medewerkers motiveren naar cursus te gaan en het organiseren van cursussen op maat in overleg met de bedrijven.

De week van de laaggeletterdheid

De week van de alfabetisering en laaggeletterdheid is (was) dit jaar van 8-14 september. Het bondgenootschap is bezig om in samenwerking met Zorgbelang (de samenwerkende patiëntenverenigingen in Gelderland) alle huisartsenpraktijken en ziekenhuizen in de Achterhoek te benaderen om aandacht te geven aan de problematiek. Een illustratief filmpje daarover vind je op Youtube: <https://www.youtube.com/watch?v=KtLPeaWSEtE>

Werven van vrijwilligers

Naast het stimuleren van een meer structurele aanpak via het Bondgenootschap, zou een andere rol van onze LC kunnen zijn het leveren van vrijwilligers. De vraag is: willen we ook concreet voor dit doel onze handen uit de mouwen halen? Het Graafschap College zoekt momenteel voor een aantal activiteiten vrijwilligers. Ze hebben daarover een soort flyer gemaakt. Iets voor onze leden? Een onderwerp wat we in de Commissie Maatschappij zullen bespreken.

Peter Bob Peerenboom

Dr. Matthijs Almekinders over de Zorg

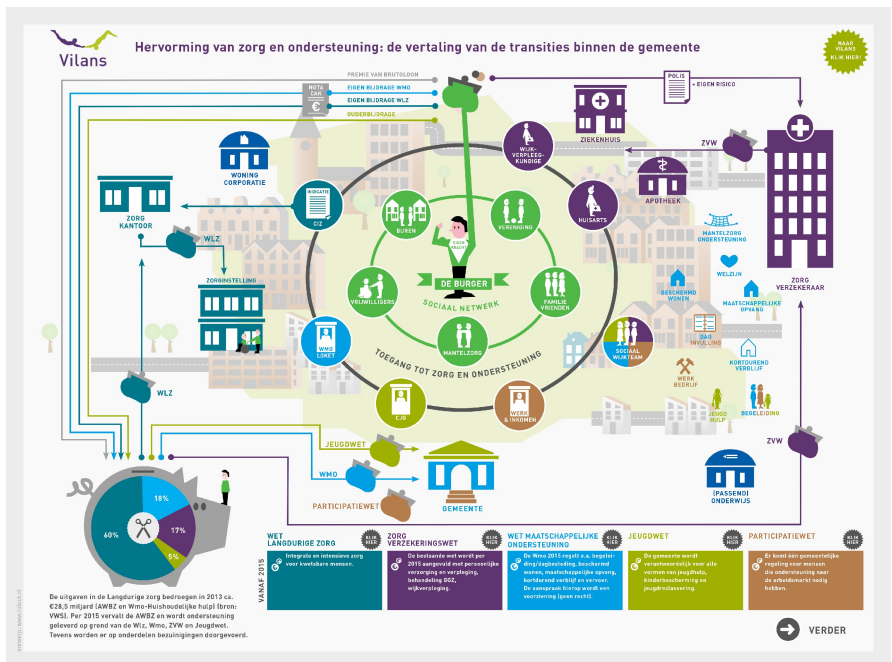
Senior adviseur gemeente Oude IJsselstreek

Matthijs is ooit begonnen als bedrijfskundige bij Vendex Internationaal. Daarna heeft hij een uitzendbureau in de zorg opgezet. Dit heeft hij verkocht aan Randstad en is toen begonnen als directeur bij Sensire. Dit bedrijf heeft hij zien groeien tot hij in 2006 weer als zelfstandig ondernemer in de zorg actief werd. Vanaf 2014 is Matthijs in dienst van de gemeente Oude IJsselstreek waar ook onze president Henk werkzaam is.

Zijn voornaamste taak is de overgang van de zorg van het rijk naar de gemeente in goede banen te leiden. Belangrijk hierbij is een mentaliteitsverandering bij de ambtenaren. Ik moest toen meteen denken dat hij dan nog wel enkele jaren werk heeft.

De presentatie die Matthijs gaf was indrukwekkend. Gelukkig heeft hij mij een kopie gestuurd die u op de site als digitale versie kunt openen.

Toon Gasseling

Notities uit het Vlinderrijk

Het is een waterkoude en mistige dag. Ik fiets door het centrum van Doetinchem en kan door het laaghangende wolkendek de klok van de Catharinakerk niet eens zien. Verkleumd kom ik aan bij mijn afspraak voor mijn volgende "Notitie uit het Vlinderrijk": ik ga op bezoek bij:

[Ietsje Kuiper, vrijwilligster bij Sravana](#)

De koffie staat al klaar. Het huis is warm en zelfgemaakte kerststukjes fleuren de woonkamer op. Het doet me denken aan de jaren dat Ietsje en ik de bloemen verzorgden tijdens de traditionele jaaropeningen bij Wil en Henk Kets. Ik noemde haar "mijn bloemenmeisje"...

In 1993 overleed de oudste broer van Ietsje op te jonge leeftijd. Zij had een bijzondere band met hem: "Hij was mijn gids". Het laatste jaar woonde hij tijdens zijn ziekbed bij Ietsje en Koos. De laatste 3 weken van zijn leven kon Ietsje bij hem "logeren" in het ziekenhuis. Een periode die Ietsje zich nog steeds heel goed herinnert en haar ontroert. Hoewel de verzorging heel goed was, was er toch een gemis aan een warmere omgeving. Toen in Doetinchem een paar jaar later het initiatief tot een hospice werd genomen en Ietsje daar over las in de krant, heeft zij zich direct als vrijwilligster aangemeld.

Allereerst volgde zij een professionele training van 8 modules waarin o.a. aandacht werd besteed aan verzorging, communicatie en omgaan met overlijden. Via rollenspellen werd geprobeerd de vrijwilligers zo goed mogelijk voor te bereiden op een toch wel veeleisende taak. Belangrijk daarbij was ook het begrip *Nivea* (niet invullen voor een ander), om toch maar zo goed mogelijk met een blanco instelling om te gaan met de situaties die zich in een hospice kunnen voordoen en bovenal alleen maar luisteren. Maar ook na dit begin is er regelmatig sprake van bijscholing. Zo

legt Ietsje uit dat er sinds kort ook sprake is van complementaire zorg, een zorg die zich richt op ontspanning en comfort. Zo wordt er gebruik gemaakt van esoterische oliën en van hand- en voetmassage. Die kunnen de sfeer, emoties en het welbevinden beïnvloeden. Hoewel de gasten vrij zijn hier gebruik van te maken heeft de ervaring inmiddels geleerd dat veel gasten hier positief op reageren. De rust die er uit voortkomt heeft een gunstig effect op het algehele gevoel.

Op 4 december 1999 wordt het Gasthuis Sravana in gebruik genomen en Ietsje is er vanaf de eerste dag bij betrokken. (De naam is heel mooi gekozen. Ontleend aan het Sanskriet en betekent “luisteren”...)

De stichting Sravana bestaat (uiteeraard) uit een bestuur. Daarnaast zijn er “De vrienden van Sravana” waarvan nogal wat vertegenwoordigers uit het bedrijfsleven deel uitmaken en die via hun netwerken voor de nodige inkomsten kunnen zorgen. Verder zijn er een drietal coördinatoren, waarvan 2 voor de “binnendienst” en 1 voor de “buitendienst”. (De eersten zorgen voor de gang van zaken in het gasthuis, de laatste regelt de hulpverlening buiten de deur, bijvoorbeeld als het bij terminale zieken even nodig is om de familie te ontlasten, om even rust te geven.) Verder beschikt het gasthuis over een negental verpleegkundigen die er o.a. garant voor staan dat op een verantwoorde wijze palliatieve zorg kan worden verleend. En uiteraard zijn daar de huisartsen van de gasten.

Maar het grootste deel van de medewerkers wordt gevormd door de vrijwilligers. 44 voor de binnendienst en 15 voor de externe hulpverlening.

In principe zijn de vrijwilligers altijd in tweetallen 2x4 uur per week aanwezig. Voor Ietsje betekent dat 2x per week om 7 uur 's ochtends aantreden. De hoofdmoot van de te verrichten werkzaamheden bestaat uit de "gewone" verzorging. Het klaarmaken van het ontbijt, het helpen bij het wassen, douchen en aankleden en het waar nodig ondersteunen van de verpleegkundigen. Gewoon dus doen wat op het pad komt. En dat kan ook zijn een luisterend oor hebben voor de gasten en hun familie. Want die staan natuurlijk centraal en daarom is het ook zo belangrijk om daar op gepaste wijze en met een zo open mogelijke opstelling mee om te gaan.

Het gasthuis beschikt over 5 kamers, waarvan er 4 gebruikt worden en de vijfde wordt gereserveerd voor "noodgevallen", bijvoorbeeld als het echt even nodig is om de familie wat langer te ontlasten of de gelegenheid te geven een korte vakantie te genieten, de zogenaamde respijtzorg. Natuurlijk wordt geprobeerd om het verblijf voor de gasten zo comfortabel en huiselijk mogelijk te maken. Dat gebeurt door de gasten en hun familie de kamers zo vertrouwd mogelijk te maken door die in te richten met eigen spullen. Want hoe dan ook, de gasten zijn begonnen met hun laatste levensfase en dat is al zwaar genoeg, ook voor de betrokken families die overigens altijd kunnen binnenkomen. Ik kwam hierover een opvallend citaat tegen van familielid van een gast: *"Het is een ramp om hier naar toe te moeten, maar een zegen om hier te zijn..."*. Of een andere opmerking van een familielid: *"De vrijwilligers gaven ons precies de steun die we nodig hadden"*. Het geeft heel mooi weer hoezeer het gasthuis in een behoefte voorziet van mensen die misschien wel ieder uur van de dag geconfronteerd worden met de eindigheid van het leven. Maar hoe triest dat ook klinkt en is, er zijn ook momenten waarop toch echt nog van het leven genoten kan worden in het bijzijn van de dierbaren: *"Naast verdriet is er ruimte voor mooie dingen en voor humor. Bij Sravana wordt geleefd zolang er leven is met een lach en een traan"*.

Naast de vrijwilligers die contact met de gasten hebben, zijn er andere vrijwilligers die er mede toe bijdragen dat het gasthuis kan functioneren. Zo is er de kookgroep, want er moet tenslotte ook gegeten worden, hoewel veel gasten daar begrijpelijk soms wat minder behoefte aan hebben. Er zijn tuinvrijwilligers die de omgeving een behaaglijke uitstraling geven en is er een bloemengroep die het ook binnenshuis fleurig laat zijn. En er is een

evenementengroep die 2x per jaar voor alle vrijwilligers een activiteit organiseert. Zo is er bijvoorbeeld met elkaar gezongen in de Gruitpoort en is er een rondleiding geweest in het Brewinc, natuurlijk afgesloten met een etentje.

Ietsje vertelt ook over een paar rituelen die veel indruk op mij maakten. Als een "dienst" voorbij is weet je natuurlijk niet of er bij een volgende keer gasten overleden zijn. Gewoonte is daarom dat als er iemand overleden is er in de hal een kaars wordt aangestoken zodat iedereen die binnenkomt weet dat een gast het aardse heeft verlaten. Die kaars blijft branden tot het moment dat de overledene het gasthuis wordt uitgedragen waarna een familielid de kaars dooft. Ik zie het voor me, het moet een indrukwekkend moment zijn.

Ook bijzonder is de herdenkingsdienst die ieder jaar op Allerzielen in de Wingerd wordt gehouden ter nagedachtenis aan de gasten die in het jaar daarvoor zijn overleden. (In het afgelopen jaar waren er dat 37) Familieleden en vrijwilligers zijn daarbij aanwezig. Er zijn rozen en er wordt ruimte gezocht en gevonden om met elkaar stil te staan bij het geleden verlies. Daarna krijgen de bloemen een plek in het gasthuis.

Heel recent werd het 15-jarig bestaan van Sravana herdacht. In die 15 jaar hebben er 497 gasten daar hun laatste levensfase doorgebracht. Oud en jong want in de leeftijd van 30 (!) tot 104 jaar. Hulp verleend en steun gegeven in de "thuissituatie" is aan 299 mensen. Het zijn indrukwekkende getallen die beslist aangeven hoe enorm het Gasthuis Sravana in een behoefte voorziet.

Al weer enige tijd terug is overwogen om elders in de nabije omgeving tot instelling van een tweede hospice over te gaan. Dat idee is inmiddels wat op de lange baan geschoven maar nog niet losgelaten. Er is er nu voor gekozen om de bestaande kamers te vergroten en van meer comfort te voorzien. Ook de nu nog krappe gastenkamers worden aangepast. Daar is natuurlijk veel geld voor nodig. Want hoewel een deel van de financiën

afkomstig is uit subsidies, giften en legaten, een beperkt deel wordt vergoed via de zorgverzekeraars, is er voor uitbreiding veel meer nodig. Daarom was er vorige week ook een benefietconcert van het Ulfts Mannenkoor in schouwburg Amphion. Hopelijk heeft dat een verdere stap mogelijk gemaakt om dit geweldige particuliere initiatief verder uit te breiden.

Ietsje laat mij tot slot een prachtig herdenkingsboek ("Vijftien jaar liefdevol betrokken") zien dat ter gelegenheid van het jubileum is uitgebracht. Sfeervol, mooie teksten, prachtige foto's. Op de laatste bladzijde een gedicht geschreven door vrijwilliger George Swart dat prachtig weergeeft met wat voor liefdevolle betrokkenheid aan het bestaansrecht van Sravana invulling gegeven wordt:

Luisterend naar
Wat woorden
Verzwijgen
Word je door ons
In de eenheid
Van geven en vragen
Met liefde omringd
en op handen gedragen
om uit te stijgen
boven de stroom
van dit leven
naar de horizon
de regenboog
het licht

Het was een mooi gesprek met Ietsje. Ik stap op de fiets en rij weer terug. Ik kijk niet meer naar de klok van de Catherinakerk. Ik heb het niet meer waterkoud. De warme betrokkenheid van Ietsje bij Sravana gloeit in mij na.

Henk Breuker

Doetinchem 750 jaar stad

Karin Geurts en Joop Sars hebben op onze bijeenkomst van 3 december een verhaal gehouden over de Stadsfeesten in Doetinchem. In dit verslag eerst een historische terugblik op het ontstaan van Doetinchem en zijn stadsfeest.

Goede Vrijdag 19 april 1527 werd de stad Doetinchem getroffen door een ernstige brand. Gevolg: de stad brandde grotendeels uit. Met de brand verdween tevens het Middeleeuwse raadhuis, met daarin de documenten die aantoonde dat Doetinchem van graaf Otto II van Gelre stadsrechten had gekregen. Wanneer was dat nu precies geweest? Historici bogen zich over deze vraag en kwamen tot de conclusie dat het oudste document waarin Doetinchem als stad wordt genoemd uit 1236 stamt. Vandaar dus: Doetinchem 750 jaar stad.

De naam Doetinchem komt voor het eerst voor in een document uit 838. Daarin wordt gesproken over de naam „villa Duetinghem“. Zo'n villa was een nederzetting met als centrum een grote boerderij met bijgebouwtjes en hutten. De villa „Duetinghem“ had daarbij verder nog het voorrecht een kerkje te bezitten, waardoor het al een dorps karakter kreeg.

In 1100 was het dorpje aan de Oude IJssel (handelsroute) al zover uitgegroeid dat men toestemming kreeg een muur te bouwen. Na reconstructie is gebleken dat die muur eivormig rond Doetinchem liep met op vier plaatsen poorten. Een van die poorten, de Waterpoort, stond centraal. Deze vormde in combinatie met de ophaalbrug over de rivier de belangrijkste toegang tot de stad. Stad ja, want, zoals gezegd, in 1236 kreeg

Doetinchem (of Deutekom) de zo fel begeerde stadsrechten. In ruil voor deze rechten, moest de stad wel soldaten leveren voor het leger van graaf Otto. Het verkrijgen van stadsrechten betekende veel voor een plaats; pas dan telde men mee met de andere steden. Met zijn muren, wallen en poorten vormde de stad een bolwerk tegen gevaar van buitenaf.

Belegeringen

In het verleden is de stad regelmatig belegerd en vaak ook ingenomen, omdat er een te zwakke verdediging was. Zo is de stad in de Tachtigjarige Oorlog wel twaalf keer belegerd en bezet geweest. In 1672 werd de stadsmuur echter grotendeels afgebroken. De poorten en wallen verdwenen in de tweede helft van de vorige eeuw. Ook talloze oude gebouwen uit vroeger tijd zijn verdwenen.

Gedeeltelijk is dat te wijten aan de branden van 1527 en 1599 en de verwoestingen eind 16de eeuw van de kloosters Bethlehem en Sion. Voor een ander deel aan oorlogshandelingen. Vooral de Tweede Wereldoorlog liet zijn sporen in Doetinchem duidelijk na. Tijdens bombardementen verdwenen verschillende oude gebouwen waaronder ook het stadhuis dat vanaf 1727 aan de Markt had gestaan.

Stadsfeest ter gelegenheid van 750 jaar Doetinchem

In 1986 werd het eerste Stadsfeest georganiseerd. Jan Fokkens was net burgemeester van Doetinchem geworden en vanwege het succes van dit feest, kwam vanuit Doetinchem '70 het initiatief om elk jaar in het eerste weekend van september een stadsfeest te organiseren.

In de eerste jaren was de heer Daan Siebelink van de Rabobank voorzitter. Vanaf 1990 t/m 1993 Ruud Wink en tot 1996 Wil Klaassen. Ook onze Lionsclub was regelmatig op het stadsfeest aanwezig met de sjoelbak die gemaakt en ontworpen was door Arnold van der Goot en Jan Thijssen.

Het waren roerige jaren in de binnenstad van Doetinchem. Ondernemers in de diverse straten werkten nauwelijks met elkaar samen en ook het Stadsfeest dreigde aan deze situatie ten onder te gaan.

Joop Sars heeft in 1996 het initiatief genomen om met de partijen om tafel te gaan, want Joop vond dat het Stadsfeest niet verloren mocht gaan voor Doetinchem.

Samen met o.a. Hans Prein, die voor de programmering zorgde, werden in de jaren daarna prachtige Stadsfeesten georganiseerd. Niet te groot van opzet, feest voor iedereen, gratis toegankelijk en vooral veel lokale en regionale artiesten.

Het Stadsfeest is eigenlijk niet meer weg te denken uit Doetinchem, maar de organisatie heeft de nodige moeite om het feest vooral in financiële zin rond te krijgen. Daarbij kwam vorig jaar nog de pech dat € 28.000 werd gestolen uit de kluis in de Catharinakerk.

Het feest kost ongeveer 100.000 euro en de belangrijkste inkomsten komen van de Horeca (€ 50.000), de Gemeente (€ 19.000) en de Ondernemersvereniging (€ 6000). De rest moet letterlijk bij elkaar geschraapt worden en het is elk jaar dan ook een hele klus om de begroting sluitend te krijgen. De Gemeente stelt steeds hogere eisen aan de veiligheid en die kosten de organisatie elke keer € 20.000.

Het afgelopen jaar was, zoals Karin, het noemde een overgangsjaar met een interim bestuur waarin ook Henk Raben (oud directeur Amphion) deel van uitmaakt. De organisatie bestaat uit een bestuur van 7 personen en vele vrijwilligers.

Onderwerpen van de lezing zijn:

- Opzet en Inhoud
(Simonsplein, Park, Bleek, Grutstraat, Sturko terrein.)
- Communicatie
(Wat, hoe en met wie)
- Sponsoring/ bekostiging
- Organisatie
(Vrijwilligers, aansturing, bestuur, samenwerking Horeca)
- Veiligheid

De vraag die het bestuur zich afgelopen vergadering stelde was, hoe moeten we verder met het Stadsfeest.

De horeca wil graag veel bezoekers met aansprekende artiesten op het Simonsplein. Hier komen veel ((3000 tot 4000) jongelui op af.

In 2014 bestond het feest uit:

- Dancetour
- Groot podium op Simonsplein
- Parkparade op de Plantsoenstraat
- Muziek in Grutstraat en K. Kapoenstraat
- Bleekpop/Bass no Glory
- Kermis
- Universele dienst op zondagmorgen op Simonsplein
- Afsluiting zondagavond met vuurwerk op de Bleek

Bekijk ook [deze link](#).

Joop Sars vertelde nog iets over de Universele dienst in de open lucht op zondagmorgen met de medewerking van een pastor, imam, rabbijn en dominee. Joop is hier de initiatiefnemer van en het was dit derde jaar opnieuw een groot succes.

Wat de toekomst gaat worden van het Stadsfeest is nog onzeker. Het interim bestuur is zich aan het beraden.

Voor 2015 zijn de volgende punten onderwerp van gesprek:

- Visietraject
- Ontwikkelingen gemeente/politiek
- Economische situatie
- Functie van de binnenstad

Dilemma's daarin zijn:

- ★ Voor wie zijn we?
- ★ Welk aanbod?
- ★ Bekostiging, nieuwe bronnen?
- ★ Blijft alles gratis?

Met de kennis van nu denk ik persoonlijk dat het Stadsfeest in deze vorm over de houdbaarheidsdatum is en dat het bestuur zich moet gaan beraden over een andere opzet.

Maar Doetinchem mag zich echt gelukkig prijzen, dat er elke keer weer mensen zijn die veel vrije tijd offeren om zo'n prachtig feest te organiseren.

Het is niet voor niets het grootste gratis toegankelijk en mooiste festival van de regio Achterhoek.

Ruud Wink

Verjaardagen

In de afgelopen periode zijn de volgende Lions jarig geweest:

11 december *Martin Liefrink* *69 jaar*

14 december *Chris Geurink* *61 jaar*

Bij deze (nogmaals) van harte gefeliciteerd

De komende periode hoopt de volgende Lion zijn verjaardag te vieren:

23 december *Ruud Wink* *66 jaar*

4 januari *Kees van Wingerden* *77 jaar*

12 januari *Harco Kikkers* *43 jaar*

We wensen hen alvast een heel fijne verjaardag.

Koekjes voor de Kerst

We zijn het misschien vergeten, wellicht dat velen van u het ook nooit geweten hebben, maar echte Lions bakken koekjes en cake voor Kerstmis. Je komt er, net als ik, pas achter wanneer je, op Google-afbeeldingen, "Lions" en "X-mas" in typt. Een zee van plaatjes over *Christmas Cake* vult je scherm. Heel Amerika (ver)koopt Cake & Koekjes voor het Goede Doel.

Misschien is dat ook wel de reden dat die traditie het in ons land niet zo goed doet. Immers, "Wij zijn zo niet."

Wie wèl zo zijn, zijn onze vrienden van Lionsclub Dorsten. Ieder jaar halen zij vele honderden euro's op met het

bakken, inpakken en in de (kerst)markt zetten van koekjes. Twee soorten hebben ze ervan, weet ik nu, in diverse vormen.

De oorzaak van mijn kennis ligt in de ervaring die ik met een deel van de cie. Internationaal heb opgedaan toen we op zondagochtend 23 november mee mochten bakken met onze Duitse Lionsvrienden. We gingen een dagje in de leer, om het zo maar eens te zeggen.

Om 10 uur arriveerden we bij *Bäckerei Brüninghoff* aan de *Zu Potmeere 12 in Dorsten*, waar de voorbereidingen in volle gang waren: deegwaren waren uitgesteld, gehaktmolens aan grote tafels bevestigd, ovens gloeiden voor en mannen hulden zich in schorten.

We werden hartelijk en met een gulle lach ontvangen door de ons langzamerhand zeer bekende leden van de Duitse Jumelagecommissie met de immer hoffelijke Jiri Habarta als voorzitter/vertaler.

Misschien is het voor de inleving van de lezer goed als ik vermeld dat ik zelf thuis nooit bak. Nooit. Nog geen ei. Nou ja, dat dan nog net. Maar de oven in mijn keuken wordt vooral gebruikt door mijn buurvrouw en dito kinderen in hun zoektocht naar de ultieme cupcake. Wat ik ook al een heel magische gebeurtenis vind. Ik had er dan ook niet veel fiducia in en zocht een taak in de schoonmaak. Maar helaas, ik liep vooraan en werd dientengevolge door de achter mij binnenstromende Lionsleden als vanzelf naar de gehaktmolens gedreven. Een plek die ik die ochtend niet meer zou verlaten.

Jan van Iersel trof eenzelfde lot en niet veel later zetten wij de 1^e schreden op het pad van het *"Traditionelles Plätzchenbacken"*

Gelukkig werden we door zeer ervaren Plätzchenbakkers van LC Dorsten aan de hand meegevoerd.

De gehaktmolens bleken niet voor het bereiden van eventuele vulling van worstenbrood te dienen, maar voor het maken

van spritsen. De molens worden door twee personen bediend. Ze zijn afgesloten met kleine matrijzen in verschillende vormen. Het deeg wordt door de "molenaar" door zo'n matrijs geperst en zo ontstaan strengen rauwe sprits, die de "afvanger" op ongeveer twee vingerkootjes lengte moet afknippen en op de bakplaat moet leggen.

U denkt natuurlijk: "Een kind kan de was doen." maar dan denkt u er toch iets te gemakkelijk over. Er kan namelijk nogal wat mis gaan bij dit proces: deeg valt uit elkaar of uit je vingers; de molenaar let niet op het tempo van de (beginnende) afvanger, of andersom, waardoor de strengen te lang of te kort worden. Of op de grond vallen. Of de rauwe spritsen worden te dicht op elkaar op de bakplaat gelegd zodat er in plaats van 80 mooie spritsjes slechts drie hele grote spritsen uit de oven komen.

Wat ook een grote uitdaging bleek te zijn, was het met twee teams vullen van de bakplaat op een zodanige manier dat je in het midden mooi

uitkwam. Dat werk bleek goed vergelijkbaar met het boren van een tunnel onder zoiets als het Kanaal of de St. Gotthardpas. Best moeilijk dus en achteraf moet vastgesteld worden dat het goed is dat Jan van Iersel en ik niet de uitvoerende ingenieurs waren bij een van beide projecten.

U snapt dat een dergelijk verantwoordelijk werk alleen maar tot een goed einde kan worden gebracht wanneer er een goede coördinatie is. Daarvoor hadden we Henk Drost bij ons. Samen met bakker Brüninghoff bekeek Henk ons werk van afstand en gaf, als daar aanleiding toe was, aanwijzingen hoe we het dan wel moesten doen.

Zelf had Henk ook een verantwoordelijke taak bij de speculaasmachine. (“Hollandsch Fabricaat”)

U ziet de machine hier op de achtergrond aan het werk terwijl Henk, vakkundig, toezicht houdt.

Het meest wonderlijke van deze machine was wel dat er koekjes uit kwamen, die qua uiterlijk absoluut speculaasjes waren, maar

die na het afbakken naar niets smaakten dat ook maar enigszins wees op speculaas. Het was zo ongeveer alsof je tandpasta ineens naar vissoep smaakt. Omdat het deeg al klaar lag toen wij binnenkwamen, vermoeden we niet dat Henk daar verantwoordelijk voor was.

Ook de pauze was goed georganiseerd. Natuurlijk: *Kaffee mit Kuchen*. Maar nog veel natuurlijker: *Schnaps!* in alle smaken. Het had dan ook nog een lange en uitbundige zondag kunnen worden, als een van ons niet een “*Termin*” had en rond 12.30 uur reden we dan ook tevreden nagenietend naar huis. Het was een mooie ochtend geweest en we hadden onze Duitse vrienden weer wat beter leren kennen. En zij ons.

Theo Soontiëns

Een bijzondere avond

Via de secretaris krijg ik een mail binnen van Henk van Weeghel waarin hij vrijwilligers vraagt om asielzoekers uit de Kruisberg te begeleiden naar een volleybalwedstrijd van Orion. Omdat ik als volleyballiefhebber toch al de wedstrijden bezoek, meld ik mij aan en zo sta ik op een kille zaterdagavond om 19.00 uur voor de achteringang van de Kruisberg. Het gebouw dient sinds kort als "procesopvanglocatie" voor vluchtelingen die in de meeste gevallen uit Syrië komen. De bedoeling van een verblijf op deze locatie is dat er een onderzoek wordt ingesteld naar de achtergrond van de vluchtelingen waarna besloten wordt of zij naar een echt asielzoekerscentrum kunnen worden overgeplaatst.

Ik zie vooral veel jonge mannen waarvan mij niet duidelijk is of zij naar de wedstrijd zullen gaan. Probeer contact te krijgen wat maar in sommige gevallen lukt; niet iedereen spreekt Engels. Ik zie ook enkele moeders met jonge kinderen. Ook door het kille weer oogt het allemaal wat droefgeestig en ik vraag me direct af wat het met iemand doet als je in deze omgeving toch enkele maanden in onzekerheid moet leven. Verrassend is de opmerking van een co-medewerker dat de asielzoekers meestal een behoorlijk geldbedrag hebben moeten betalen om uiteindelijk hier te geraken. Hij noemde zelfs een bedrag van € 10.000 tot € 15.000. Ik vind dat navrant. Komt hier alleen de "happy few"? En wat gebeurt er met de overgrote meerderheid die deze bedragen niet kan betalen? Tv beelden schieten mij te binnen. Het ergste leed is waarschijnlijk niet hier te vinden maar in de vluchtelingenkampen in bv Turkije en Jordanië. Waarmee niet gezegd wil zijn dat deze asielzoekers het gemakkelijk hebben. Je land ontvluchten, alles achter laten zal altijd een traumatische ervaring zijn.

Er blijken veertien asielzoekers de gelegenheid te krijgen om naar de wedstrijd te gaan. Ze hebben allemaal een soort toegangsbewijs en dat is maar goed ook want toen de twee busjes arriveerden die ons naar de sporthal zouden brengen probeerden toch twee mannen min of meer als “verstekeling” mee te gaan...

Het tweede busje laat op zich wachten en ik maak van de gelegenheid gebruik om mij voor te stellen aan de inzittenden van “mijn” busje. Daaronder bevindt zich de enige jonge vrouw van het gezelschap die voortreffelijk Engels blijkt te spreken en dus als tolk kan fungeren. Ik leg uit wat de bedoeling is en iets over Orion. Over hoe belangrijk de wedstrijd is, gezien de stand in de competitie. Over wanneer een wedstrijd gewonnen is en dat je dus nooit weet hoe lang die zal duren. Niemand had ooit een volleybalwedstrijd bijgewoond, een enkeling had het wel eens op tv gezien. Iemand vroeg zich af of er buiten of binnen gespeeld wordt...

We rijden naar de sporthal en in tegenstelling tot de informatie die ik van Henk had gekregen worden we niet opgevangen door mensen van Orion. Daar dus achteraan, en met enig geïmproviseer kunnen wij de sporthal in en krijgt iedereen een koffiemunt. Het gezelschap zoekt een plek hoog op de tribune en wordt door de spelers getraakteerd op een prachtige, spannende wedstrijd die Orion nipt doch terecht met 3-2 verliest. Tussen de sets door maak ik af en toe een praatje met de gasten en ik merk dat iedereen volop plezier beleeft aan het geboden spektakel dat een volle twee uur duurt. (Zeer tot mijn genoegen want de busjes voor de terugreis waren om 22.00 uur besteld. Stel voor dat de wedstrijd na een uur zou zijn afgelopen...)

Op de terugweg raak ik in gesprek met iemand uit Aleppo. Ik vertel hem dat ik daar geweest ben en hij begint enthousiast te vertellen over de schoonheid die de stad gekend heeft. Het illustere oude centrum met de souk en citadel. Ik zie het beeld voor me maar ook de verwoestingen die ik inmiddels op de tv heb gezien.

Anderen hebben eenzelfde verhaal. Vooral een beschrijving van het schitterende Homs maakt indruk op me. Terwijl we terugrijden wordt er in het busje luid gezongen. Ik herken het onmiskenbare karakter van Arabische muziek en vraag wat zij zingen. Het blijkt een lied te zijn dat je met elkaar zingt als je blij bent met elkaar een mooie tijd te hebben...

Teruggekomen, nemen wij afscheid van elkaar en ik zie de mensen naar binnegaan. Me afvragend waar ze naar toe gaan, hoe ze ondergebracht zijn, hoe ze hun dagen doorbrengen, wat ze van hun toekomst verwachten en nog veel meer. Want hoe boeiend deze avond ook was, hij was natuurlijk veel te kort om echt in contact te komen met mensen die waarschijnlijk heel veel misère hebben meegemaakt. De rest van de avond blijven al die vragen in mijn hoofd spelen. Wat zijn het voor mensen, hoe zijn ze hier gekomen. Een enkel inkijkje heb ik wel gekregen. Zo vertelde in het begin van de avond een jongeman mij dat over het algemeen de mensen die hier gehuisvest zijn uit de wat meer gegoede milieus afkomstig zijn, eigenlijk een bevestiging dus van de opmerking van de co-medewerker. Ik kon me daar wel iets bij voorstellen want wat mij bij

aankomst al snel opviel was dat er wel heel erg veel iPhones in gebruik waren. Dat er in het Midden-Oosten veel gerookt wordt wist ik uit eigen ervaring, maar hier kost dat toch het een en ander. Wat dan weer de vraag oproept op wat voor manier deze asielzoekers financieel ondersteund worden. De eerder genoemde jonge vrouw bleek een juriste te zijn, werkzaam aan de universiteit van Damascus. Waarom is zij nu hier, hoe is ze hier gekomen en wat verwacht ze van haar toekomst... (Ik denk overigens dat zij haar weg wel zal vinden. Zij probeert al zich onze taal eigen te maken.)

Het is een wel heel bijzondere volleybalavond voor me geworden die ik niet graag had willen missen. Natuurlijk, het feit dat je ooit in Syrië hebt rondgereisd maakt het extra bijzonder en geeft gemakkelijke aanknopingspunten. (Toen ik met de jonge vrouw sprak over een bijzondere plek waar Armeens gesproken werd corrigeerde ze mij direct door te zeggen dat ik waarschijnlijk aramees bedoelde, de taal van Jezus.

En ja, direct hoorde ik in mijn hoofd het wonderbaarlijke gebed dat ik ooit hoorde in het kerkje van Maluula...) Maar los daarvan, een avond in het gezelschap van deze vluchtelingen laat je niet zo maar los. Ik zou heel graag een wat langer contact met ze willen hebben om dieper in te gaan op hun achtergronden, ervaringen en verwachtingen.

En als je dan na afloop gewoon weer terugrijdt, beklemt je het gevoel dat er een wel heel groot contrast is tussen hun wereld en toekomst en de onze. Ik hoop dat ik de gelegenheid krijg om daar met deze ontheemden verder over te praten! Al is het maar om ze te laten merken dat hun leven er toe doet, hoe moeilijk hun situatie ook is.

Henk Breuker

Commissies**Internationaal**Harco Kikkers (VZ)Theo Soontiëns (VVZ)

Fred Huisman

Gerben Weulen-Kranenbarg

Han Meibergen (Senior)

Henk Drost

Jan van Iersel

Marnix Jansen Venneboer

Rob Harding

MiddelenMartin Liefrink (VZ)John Brands (VVZ)

Jan Jurriëns

Jos Niesink

Pim Vestiëns

Willem Terpstra

MaatschappijTom Jacobs (VZ)Bart van de Laan (VVZ)

Peter-Bob Peerenboom

Kees van Wingerden

ProgrammaHans de Vries (VZ)Bert Lamers (VVZ)

Gerard Roelofsen

Rob Harding

Hans Kietselaer (Senior)

MensenBart Jaap Pull ter Gunne (VZ)Chris Geurink (VVZ)

Albert Middeldorp

Henk Drost

Jan Loggers (Senior)

Kees van Steenberg

PubliciteitToon Gasselink (VZ)Harry Mathijssen (VVZ)

Han Meibergen (Senior)

Henk Breuker

Marnix Jansen Venneboer

Ruud Wink

Theo Soontiëns

Agenda 2014-2015

1 november 2014	18.00 uur	<i>Rolling Dinner</i>	
5 november 2014	20.00 uur	Henk Grootjans (IG&D) <i>Ondernemen in de Achterhoek</i>	
14 november 2014	19.00 uur	<i>Prijsuitreiking PeacePoster in Slingeland</i>	
19 november 2014	18.00 uur	<i>Tap Hap met "Roll call"</i>	
23 november 2014	10.00 uur	<i>Koekjes bakken met en in Dorsten</i>	
3 december 2014	20.00 uur	Karin Geurts Stadsfeest Doetinchem	
16 -18 dec 2014	18.00 uur	<u>City-Curling toernooi</u> met op	
17 december 2014	18.00 uur	<i>Tap hap met partners bij Café Simons</i>	
7 januari 2015	20.00 uur	Henk-Jan Kok Krimp in de Achterhoek	
10 januari 2015	12.30 uur	<i>Nieuwjaarsreceptie in Tolkamer</i>	
21 januari 2015	18.00 uur	<i>Tap Hap met "Roll call"</i>	
4 februari 2015	20.00 uur	Heidi Otten Workshop Creatief	
18 februari 2015	18.00 uur	<i>Tap Hap met "Roll call"</i>	
4 maart 2015	20.00 uur	ds. Klaas Bakker Sociale Cohesie	
18 maart 2015	18.00 uur	<i>Tap Hap met "Roll call"</i>	
1 april 2015	20.00 uur	John van Dijk - Leegstand in Doetinchem	
15 april 2015	18.00 uur	<i>Tap Hap met "Roll call"</i>	
29 april 2015	20.00 uur	<i>5° woensdag - Gegevens volgen</i>	
6 mei 2015	20.00 uur	<i>Avond van de nieuwe Commissies</i>	
20 mei 2015	18.00 uur	<i>Tap Hap met "Roll call"</i>	
3 juni 2015	20.00 uur	<i>Bezoek aan Roetra, Poort van de Achterhoek</i>	
17 juni 2015	18.00 uur	<i>Tap Hap met "Roll call"</i>	
1 juli 2015	17.00 uur	<i>Presidentwisseling</i>	
